

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Z. F.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2017, č. j. DSH/16415/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2018, č. j. 30 A 55/2017 - 84,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Tachov ze dne 26. 9. 2016, č. j. 10368/2016-ODSH/TC-3 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla výrokem I. zamítnuta žádost o přerušení řízení a výrokem II. zamítnuty námitky proti záznamu do bodového hodnocení a provedený záznam 12 bodů byl potvrzen.

[2] Z námitek uvedených v odvolání nebylo patrné, v čem měla spočívat obdobnost podkladů, z nichž v nyní projednávané věci vycházel prvostupňový orgán, s poklady, u nichž nedostatečnost popisu jednání shledal v jiné věci Krajský úřad Moravskoslezského kraje. Žalovaný postupoval správně, jestliže se s touto nekonkrétní námitkou vypořádal zcela obecně.

[3] K namítané odlišné rozhodovací praxi správních orgánů krajský soud uvedl, že zásada legitimního očekávání, kterou lze charakterizovat i jako zásadu formální spravedlnosti bezprostředně související se zásadou nestranného rozhodování každé věci, znamená, že každá věc, kterou správní orgán řeší, je svým způsobem jedinečná, na druhou stranu však lze mezi rozhodovanými a řešenými případy nalézt i řadu společných znaků. Uvedená zásada má zajistit, že rozhodl-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy, které nastanou v budoucnu, rozhodovat obdobným způsobem. Neznamená to však, že by např. všechny správní orgány v ČR byly zavázány postupovat unifikovaně, neboť by to znamenalo zavedení precedenčního systému práva, navíc do soustavy správních orgánů, což tato zásada nesleduje.

[4] Zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád však nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch, pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu. To v dané věci bylo splněno. Prvostupňový správní orgán vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl k dispozici, jak je vyhodnotil a jaké konkrétní závěry z nich vyvodil. Žalovaný poukázal i na ustálenou judikaturu NSS. Bylo zdůrazněno, že i judikatura rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích dle zákona č. 200/1990, o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích) a řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona č. 361/2000 Sb., zákon o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“).

[5] Při přezkoumávání námitek proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgány vycházely z kopií všech pěti oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, ze sdělení a ověřené kopie příslušných pokutových bloků. Orgány dospěly k závěru, že tato rozhodnutí byla způsobilá pro záznamy bodů do registru řidičů, jsou opatřena všemi potřebnými zákonem stanovenými náležitostmi a i zaznamenaný počet bodů odpovídá.

[6] V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může být stěžovatel úspěšný pouze tehdy, pokud prokáže, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. K tomu, aby tak mohl učinit, je nezbytné, aby tvrdil, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí či nezákonnost postupu správního orgánu. Pokud tak stěžovatel neučinil, tj. jeho tvrzení jsou obecná bez jakékoli konkrétní souvztažnosti s obsahem napadeného rozhodnutí či postupem správního orgánu, nemohou být shledány důvodnými.

[7] Pouze na základě popisu skutku označením „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“ nelze dospět k závěru o nezpůsobilosti rozhodnutí pro záznam bodů v registru řidičů (shodně viz rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20).

[8] Ze všech pěti pokutových bloků bylo možné zjistit, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Ve všech pěti případech byla jednání konkrétní osoby v bloku popsána natolik jednoznačně a určitě, že nebyla zaměnitelná s jiným jednáním. Stěžovatelem zpochybněná rozhodnutí vydaná v blokových řízeních obsahují všechny zákonem požadované náležitosti a jsou dostatečným podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Všechny bloky jsou vyplněny čitelně a srozumitelně, osoba přestupce je v každém z nich řádně identifikována, spáchaná jednání jsou popsána sice stručným, ale

zároveň jednoznačným a individualizovaným způsobem, a to jak uvedením skutkových okolností, tak odkazem na příslušná ustanovení zákona. Všechny bloky jsou též podepsány stěžovatelem jakožto přestupcem. Jsou tudíž způsobilými podklady k záznamu bodů do registru řidičů.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] Žalovaný zcela ignoroval jím předložená rozhodnutí správních orgánů, a toto pochybení mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Došlo tím ke zkrácení jeho práv, neboť žalovaný rozhodoval v rozporu se zásadou legitimního očekávání spočívající v požadavku obdobného postupu správních orgánů ve shodných či obdobných případech, a tím i k porušení zásady rovnosti účastníků řízení. Správní orgán ustálenou praxi, kterou lze dovodit ze stěžovatelem doložených rozhodnutí, ignoroval.

[11] Výjimky ze zásady legitimního očekávání jsou připuštěny, ovšem ty by měly být orgánem řádně zdůvodněny, což se v daném případě nestalo, neboť předložená rozhodnutí žalovaný zcela ignoroval. Byla tím porušena rovněž zásada řádného odůvodnění.

[12] Pouhá podobnost případů je obligatorním důvodem k tomu, aby žalovaný nerozhodoval o případech rozdílně. I soudní praxe používá pojmy „oprávněná důvěra v právo“, „zákaz překvapivých rozhodnutí“ a „oprávněná očekávání“. Např. z rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2016 - 132, vyplynulo, že „[s]*právní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná činnost orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad*“.

[13] Jedinými důkazy, které žalovaný posuzoval, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými byla oznamována skutečnost, že stěžovatel měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán v blokovém řízení. Neposuzoval jednotlivé bloky, ačkoli stěžovatel namítal, že jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do jeho bodového hodnocení řidiče. Stěžovatel se domnívá, že oznámení není dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s vydaným rozhodnutím, aby byla vyloučena chyba způsobená lidským faktorem či zvůle orgánu veřejné moci.

[14] Stěžovatel předložil rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014, číslo bloku G 1498901 a série GF/2013, číslo bloku F 0832677, ze kterých vyplývá, že dle názoru NSS nesplňují dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí a dále v blokovém řízení FC/2013, číslo bloku C 1404971, v němž nebyly dodrženy zákonem stanovené požadavky pro jeho vydání. I přes specifičnost blokového řízení lze vydat rozhodnutí se všemi zákonnými požadavky, aby bylo zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání dojít, jaká povinnost měla být porušena a dle jakého ustanovení zákona.

[15] Argument, že přestupce dal svým podpisem souhlas s tímto druhem projednání a správností rozhodnutí, jak uvedl žalovaný, je nesprávný. Za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem nemůže odpovídat stěžovatel, který je laik.

[16] Rozporuje jednotlivé pokutové bloky. U každého namítá chybné právní posouzení, nesprávnou věcnou příslušnost správního orgánu, nevyjasněnou kilometráž komunikace či nepřesné vylíčení místa spáchání přestupku.

[17] U pokutových bloků namítá nedostatečný popis skutků, konkrétně u bloku ze dne 8. 7. 2015 byl popis „pásy“, u bloku ze dne 25. 7. 2014 byl skutek popsán jako „telefonování za jízdy“, u bloku ze dne 17. 5. 2014 a ze dne 19. 11. 2013 bylo uvedeno „neužil BP“ a u bloku ze dne 25. 6. 2016 „RJ“, což nepopisuje jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem.

[18] Blokové pokuty nejsou pro chyby v nich obsažené způsobilými podklady pro provedení záznamů bodů do karty řidiče.

[19] Navrhuje rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[20] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Stěžovatel v části kasační stížnosti rekapituluje žalobní a odvolací námitky (srov. bod III. kasační stížnosti - legitimní očekávání a stěžovatelem předložená rozhodnutí v odvolacím řízení). Takové námitky nejsou projednatelné, protože kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek, který směřuje proti rozhodnutí krajského soudu. Právě toto rozhodnutí je předmětem řízení přezkoumávaným Nejvyšším správním soudem; je proto povinností stěžovatele v kasační stížnosti uvést s jakými konkrétními závěry krajského soudu nesouhlasí včetně důvodů nesouhlasu, nikoli pouze zopakovat žalobní či odvolací body. Činnost Nejvyššího správního soudu jako soudu kasačního je ohraničena rámcem vymezeným rozsahem napadeného soudního rozhodnutí a především skutkovými a právními důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí. Z kasační stížnosti proto musí být zřejmé, v kterých částech a z jakých důvodů má Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumat, přičemž není povinen a ani oprávněn sám možné nezákonnosti napadeného rozhodnutí dovozovat.

[23] Projednatelnou námitkou je kasační námitka vytýkající krajskému soudu, že přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného, jakož i námitka, dle které krajský soud nesprávně posoudil způsobilost podkladů pro záznam jednotlivých bodů do bodového hodnocení řidiče.

[24] NSS namítanou nepřezkoumatelnost neshledal. Vlastní přezkum rozhodnutí správního orgánu je možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku

rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[25] Veškerá výše uvedená kritéria rozhodnutí žalovaného splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, které je dostačujícím způsobem odůvodněno. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Své závěry uvedené v odůvodnění rozhodnutí opírá o dostatečně zjištěný skutkový stav plynoucí ze spisového materiálu.

[26] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s námitkou způsobilosti jednotlivých bloků být podkladem pro záznamy bodů do karty řidiče (přezkoumal splnění všech zákonných požadavků) i se stěžovatelem předloženými rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek založenými ve správním spise. Vysvětlil, že předložená rozhodnutí řeší specifický případ konkrétního řidiče a že tato rozhodnutí nejsou závazná pro rozhodování jiných správních orgánů, neboť nejde o ustálenou judikaturu ani o rozhodnutí nadřízeného správního orgánu.

[27] S námitkou legitimního očekávání v souvislosti se zákazem překvapivých rozhodnutí se řádně vypořádal i krajský soud, přičemž kasační námitky jsou jejich pouhým zopakováním.

[28] Dále se soud zabýval posouzením jednotlivých bloků. Povinností správního orgánu v řízení o námitkách bylo zabývat se odstraněním rozporů ve spisovém materiálu a doplněním spisového materiálu o důkazy ozřejmující specifikaci přestupku (pokutové bloky, z nichž by bylo zřejmé, pro jaký přestupek bylo blokové řízení vedeno, srov. rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103). Obsahem správního spisu jsou fotokopie všech pěti pokutových bloků.

[29] Rozšířený senát v usnesení dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, potvrdil ustálenou judikaturu správních soudů, dle které je blokové řízení o přestupku specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Tímto rozhodnutím je pokutový blok, kterým se blokové řízení končí. Podle § 84 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích *lze přestupek projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit. Proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat.* Podle § 85 odst. 3 a 4 zákona o přestupcích *nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí. ... Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.* V § 84 odst. 1 zákona o přestupcích jsou tedy zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení spočívající ve spolehlivém zjištění přestupku, nedostatečnosti vyřízení domluvou a v ochotě obviněného z přestupku pokutu zaplatit.

[30] Právě ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení je podmínkou *sine qua non* blokového řízení, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou splněny všechny podmínky blokového řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. S ohledem na zásadu

vigilantibus iura se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení (srov. odstavce 30–32 usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 1 As 21/2010). Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu již orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení nevyhledávají žádné důkazní prostředky a neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci (srov. odstavce 27 a 28 usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 1 As 21/2010).

[31] Stěžovatel nezpochybňuje, že souhlasil s projednáním přestupků v blokovém řízení. Svůj souhlas stvrdil podpisem na jednotlivých blocích. Udělením souhlasu jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Rovněž tím převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména, že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích. Na daných závěrech nemůže nic změnit námitka, že stěžovatel je právním laikem, neboť pokud měl jakékoli pochybnosti během projednání přestupků na místě, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích.

[32] Nesouhlas se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích nelze úspěšně uplatňovat v posuzovaném řízení, neboť směřuje proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo možné uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitována.

[33] Orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16). Tedy ani o námitce stěžovatele týkající se místa spáchání přestupků a údajně nevyjasněné kilometráže komunikací. Pokud se krajský soud vyjádřil ke skutkovým zjištěním a právnímu posouzení jednotlivých bloků, učinil tak pouze nad rámec rozhodovacích důvodů.

[34] Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře vychází z premisy, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení pouze posouzení toho, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. např. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet

bodů odpovídá spáchanému přestupku, zda je uvedeno protiprávní jednání. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno namítat, že řidič žádný přestupek nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.

[35] S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu., které přestupce porušil (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 26).

[36] V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem (bloková pokuta ze dne 19. 11. 2013, 17. 5. 2014 a 8. 7. 2015), držel za jízdy v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj (blok ze dne 25. 7. 2014) a překročil nejvyšší povolenou rychlost v daném místě (bloková pokuta ze dne 25. 6. 2016).

[37] Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen, což se v nyní projednávané věci nestalo, neboť jsou všechny přestupky jednoznačně, v souladu se zákonem a judikaturou NSS, určeny.

[38] Stěžovatel rozporuje nesprávnou věcnou příslušnost správního orgánu, aniž by námitku blíže specifikoval. NSS proto v obecné rovině konstatuje, že dle § 124 odst. 9 písm. d) zákona o silničním provozu projednává policie v blokovém řízení přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního právního předpisu, v daném případě Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, územní oddělení Tachov, obvodní oddělení Planá a dálniční oddělení Svojkovice. Dle § 124 odst. 5 písm. l) zákona o silničním provozu projednává námitky a rozhoduje ve věci záznamu o počtu řidičem dosažených bodů v bodovém hodnocení obecní úřad s rozšířenou působností, v daném případě Městský úřad Tachov. Odvolacím správním orgánem byl dle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění účinném pro projednávanou věc, správně Krajský úřad Plzeňského kraje. Na výše uvedeném neshledal NSS žádné pochybení.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[40] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[41] Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jemu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu